n Ven og hans Hustru.

Fortælling
af
J. J. F. Friis.

(Fortſ. fra forr. No.)

ke viſt er det ogſaa, at det aldrig r falden mig ind, at Erik Lind no- nde kunde bringe det overtvært med o at blive forelsket, fri og gifte ſig, m jeg endnu den Dag idag ikke ret hvorledes det Hele gik til, thi naar Begyndelſen efter min Hjemkomſt paa den Stræng, ſvarede han alvor- „Nu kan Du ſelv prøve paa noget nde, ſaa ſkal Du ſe, at det kan gaa g uden noget Hereri.“ Knu Saa- fik jeg efterhaanden at vide, at unge Kone, ſom han havde ægtet, n var tyve Aar gammel, ſtod om- ligeſaa ene i Verden ſom han, og n ſom Pige ikke havde ejet Andet et, ſom man ſiger, hun gik og ſtod i. g blev naturligvis modtaget med ørſte Hjertelighed af min Ven Lind ns unge Kone, med hvem han da været gift omtrent et Par Aar. var hvad man kalder tækkelig, uden n egentlig kunde kalde hende ſmuk, hendes Livligheд, ſom hun ikke var r at outrere, ſtak ſaa paafaldende od hendes Mands Sindighed, at her i Sandhed kunde ſige, at Extre- e berørte hinanden. Medens Lind nlig ſaa op til ſin Kone og ſyntes nde ſtort Behag i hendes frie og om kaade Væſen, der dog aldrig tred Sømmelighedens Grændſer, ſig i Ord eller Gjerning, kunde jeg et finde mig tilrette dermed, og da agde Mærke til, at han iſær ſatte paa, at de faa Mænd, der kom til være ſig gifte eller ugifte, gjorde til hende, en Tilbøjelighed, ſom des- enkelte Koner ſynes hengivne til, den Velvilje, hvormed jeg var kom- hende imøde ſom min Vens Kone, til Kulde hos mig.

in brave Ven var aldeles blind lige for ſin Kones Forhold, hvormed hun e viſt i Grunden Intet mente, men n var desto mere ſkarpſynet lige over nig, og neppe havde hun bemærket, g blev mere tilbageholden i mine lelſer overfor hende, før hun lagde vilje imod mig for Dagen ved alle ge Drillerier, ſom hun troede at e tillade ſig, og ſom morede min der ikke anede den rette Grund, i Grad, at han ſtundom ſagde til mig et triumferende Smil: „Ikke ſandt, er et lyſt Hoved, ſtik Du nu den!“

v.

a jeg mærkede, at min Ven ſatte en Pris paa, at jeg kom i deres Hus, gte jeg ham i Begyndelſen idetmind- n Gang om Maaneden, forudſat, at kke til Afverling bød ham hjem til til L'Hombre; men alt ſom Tiden afkortede jeg, rimeligvis til Fruens Glæde, Beſøgene, og efter vel et tids Forløb kom jeg kun undtagel- is i Huſet, men til Gjengjæld mød- jeg med Lind en Gang ugentlig i bben, hvor vi fik os en Whiſt, medens i det Hele søgte Klubben to Gange ntlig, hvilket, ſom vi allerede have kom ham dyrt til at ſtaa; men det virkelig ogſaa en egen Sag ſaaledes verlade en ung livsglad Kone til ſig i de lange Klubaftener, iſær naar de e Side om Side med en ung Herre, ovenikjøbet kunde introducere ſig ſom es Halvfætter eller ſaadant Noget, fter Alt, hvad jeg forſtod, var Slægt- et imellem dem langt borte.

an var kommen i Huſet, da det Væ- , ſom Lind plejede at leje ud til en- Herrer, var bleven ledigt, og ſnart han, hvad man kalder Potte og de, idetmindſte hos Fruen, og jeg e være ſikker paa at træffe ham de Gange, jeg kom i Huſet, uagtet ikke ſkulde have Andet hos Lind end op The Morgen og Aften.

ans Navn var Rudolph Møller og laa i Byen for at tage danſk-juridiſk men, hvortil han allerede ſkulde have eredt ſig, hvor han kom fra. Han ganſke viſt et net, velvoxent Men- , der, ſom man ſiger, kunde ſnakke den et Ore af, hvilket aabenbart i Fruens Smag, ſkjøndt det, han e, i Reglen manglede al Gehalt. varede ikke længe, før han ſluttede til Fruens Beſtræbelſer for at ſlaa il Ridder paa mig, hvad enten nu var indgivet ham af hans Kuſine ifølge hans egen Tilbøjelighed, hvil- Sidſte godt kunde være Tilfældet, da jeg ikke havde de Hensyn at tage am ſom til Fruen, afviſte jeg ham et Gange ſaa eftertrykkeligt, at han fter tabte al Lyſt til at komme mig Siden igjen. Og mit Forhold til blev derefter omtrent det ſamme til Fru Lind.

en eneſte Maade, hvorpaa han lagde vilje imod mig for Dagen, var ved iltræde min Vens Bifald med en ſkral- de Latter, naar Fru Lind efter deres Mening bearede mig med ſin Vittighed eller rettere med ſin Næsvished. Paa Grund af disse Forhold vil man altſaa godt kunne forſtaa, at jeg efterhaanden kom ſjeldnere i Linds Hus og at det var en meget kilden Sag for mig at være Kommiſſionær for min Ven hos hans Kone, ſom maatte holde mig for ſin Uven, hvilket jeg i Virkeligheden ikke var, thi hun var ganſke viſt et godmødigt Væ- ſen, men viljeløs og letſindig, Egenſka- ber, ſom min gode Ven maatte ſe at finde ſig tilrette med og ikke jeg.

Jeg kom altſaa ud til Linds, hvor jeg maatte ringe to Gange paa Entredøren, før Nogen lukkede op for mig, og til min ſtore Ærgrelſe ſaa jeg, at det var Fæt- teren ſelv, ſom aabnede Døren. Hvad enten han ſtudſede over min behagelige Nærværelſe eller lagde Mærke til den Misnøje, ſom rimeligvis har udtalt ſig i mit Anſigt, traadte han uvilkaarligt et Skridt tilbage.

„Er Fru Lind at ſaa i Tale?“ ſpurgte jeg kort.

„Ja, det ved jeg ſ'gu ikke,“ ſvarede han nølende, idet han uafbrudt mønſtrede min Perſon, ſom om han aldrig havde ſet mig før. „Fruen har været ſyg hele Natten og mulig holder hun Sengen endnu, men værſ'god at gaa ind i Salen, ſaa ſkal jeg ſe at faa at vide, hvordan det ſtaar ſig med hende.“

Jeg var neppe kommen ind i Salen, før Pigen kom ilſomt ind ad en anden Dør.

„Goddag, Hr. Lange, det var altſaa Dem, der ringede, undſkyld mig, men jeg kunde ikke komme før.“

„Deres Frue er nok ſyg, Bine? Hvor- dan har hun det?“ ſpurgte jeg.

„Aa, Gud hjælpe hende, den Stakkel!“ ſvarede den ſnakſomme Pige. „Vi have ikke havt Søvn i vore Øjne den hele Nat, før henimod Morgenſtunden, og endnu holder hun Sengen. Hun er ſaa bange for, at der er tilſtødt Hr. Lind Noget, eftersom han ikke kom hjem, og det kunde ikke nytte, Alt, hvad jeg prækede for hende, for han havde jo ſelv ſagt, at han blev borte.

Nu kom Fætteren tilbage.

„Jeg ſkal hilſe Dem fra Fruen, at hun ikke er iſtand til at tage imod Dem, men vil De ſige mig Deres Ærinde, ſaa ſkal jeg gjerne gaa ind til hende og ſige hende det.“

„Maa jeg bede Dem, Bine, at hilſe Deres Frue, at jeg havde ventet, at hun vilde have modtaget ſin Mands prøvede Ven ved ſit Leje, hvor hun dog ſynes at kunne høre paa, hvad Andre har at ſige hende, men der faar at være ſom det vil. Sig hende imidlertid fra mig, at jeg kom i et ſaa vigtigt Ærinde fra hendes Mand, at jeg kun kan betro det til hende ſelv i Enrum. Naar hun er ſaa ſtærk, at hun kan modtage mig, ſkal jeg imidlertid være rede til at komme igjen, ſaa hurtig ſom det er muligt, naar hun ſender mig et Bud.“

Med disse Ord nikkede jeg venlig til Pigen, lod ſom jeg ikke mærkede Fætteren og forlod Salen. Da jeg efter et Par Timers Forløb atter kom hjem, havde Bine allerede været i mit Hjem for at bede mig fra Fru Lind om ſnareſt muligt at komme til hende, men da jeg baade ventede hendes Mand og vilde ſpiſe til Middag førſt, gav jeg mig god Tid.

Noget efter kom min Ven, og uden i mindſte Maade at berøre Fætteren, for- talte jeg ham om hans Kones Tilſtand og om, at hun allerede havde havt Bud efter mig.

„Begge Dele ligner hende,“ ſvarede han med paafaldende Kulde. „Du vil vel nok føje hende for min Skyld?“

„Saaſnart jeg har ſpiſt, ſkal jeg gaa derhen,“ ſvarede jeg, „men i Grunden vilde jeg helſt blive til imorgen.“

„Gjør ganſke ſom Du vil,“ ſvarede han rolig, „jeg vil være Dig lige taknem- melig; maaſke er det endogſaa bedſt, at Du bliver til imorgen, for at hun kan faa bedre Tid til Overlæg, da hun i Grunden er et Øjeblikkets Barn, ſom gjerne handler efter de førſte Indtryk, naar hun ikke faar Tid til at betænke ſig, og ſaa har hun endda tidt to Sind over en Dørtærſkel.“ Nu ringede det atter, og jeg gik ud for at ſe, hvem det kunde være. Meget rigtig, det var Pigen igjen.

„Goddag, Hr. Lange! Jeg ſkal hilſe fra Fruen, at De endelig ſtraks maa komme til hende; hun har ikke Riſt eller Ro, før hun faar talt med Dem.“

„Det er mærkeligt, at Fruen ſaa hur- tigt er bleven raſk,“ bemærkede jeg ikke uden nogen Bitterhed.

„Aa, Herre Gud!“ ſvarede hun. Møl- ler gik med gal Beſked til Dem; hun ſagde blot til ham: Spørg Hr. Lange, hvad han vil, og neppe ſagde jeg til hende, at De kom med et Ærinde fra Hr. Lind, før hun lod mig løbe efter Dem, men da var det for ſilde.“

„Naa, ja, hils ſaa Fruen, at jeg ſkal være hos hende om en Time, før kan jeg ikke godt.“ Og dermed forſvandt hun.

Jeg fortalte nu Lind, at der atter havde været Bud efter mig og at jeg om en Time gik til hans Kone, ſaa at han ſkulde faa Udfaldet af mit Beſøg at vide, om han ſenere hen paa Aftenen atter vilde komme til, ſaa kunde vi jo paſſiere den øvrige Tid og ſpiſe Aftensmad til- ſammen.

„Det kunde jeg nok trænge til,“ var hans Svar, „thi ſiden igaar Formiddags har jeg ſaagodſom Intet nydt; men ſik- kert ſkal Du alligevel ikke vente mig, da jeg har ſaa Meget at ordne før min Af- reiſe, men er det muligt, kommer jeg be- ſtemt.“ Med disse Ord trykkede han min Haand og tog Afſked.

Til den beſtemte Tid ringede jeg paa Fru Linds Dør, ſom ſtraks efter aabne- des af hendes Pige, der bad mig om at følge hende ind i Dagligſtuen, hvor Fruen ventede paa mig. Jeg havde troet at finde Fruen henſlydende i Taarer og hartad fortvivlet i ſin Smerte, men jeg tog mærkelig fejl: hun ſyntes mig enten fornærmet eller fortørnet eller begge Dele i Forening. Det forekom mig imidler- tid, ſom om hendes Mod var mere paa- taget end virkeligt, og jeg antog, at hine Følelſer ſtammede meſt fra Ærgrelſe over at ſkulle forhandle med mig iſtedetfor med hvilken ſom helſt Anden, efterſom jeg jo godt vidſte, at hun i Grunden ikke kunde fordrage mig.

Saaſnart hun ſaa mig, bøjede hun med ſynlig Kulde Hovedet til Hilſen og bød mig med en Haandbevægelſe at tage Plads lige overfor ſig.

„Jeg maa bede Dem undſkylde,“ be- gyndte Fruen efter en lille Pauſe, idet hun ſaa til en ganſke anden Side end den, hvor jeg ſad, „at jeg lod Dem gaa imorges, Hr. Lange, med uforrettet Sag. Dette vilde ikke være ſket, derſom De blot havde ladet mig vide, at De kom med et Budſkab fra min Mand.“

„Det faldt mig ikke ind at udtale dette,“ ſvarede jeg rolig, „da Fruen neppe kunde tænke ſig nogen anden Grund til min Nærværelſe.“

Hun følte ſig aabenbart ſtødt ved dette Svar, og ſaa paa mig med et ingen- lunde velvilligt Blik. Efter atter en lille Pauſe begyndte hun igjen med en af Be- vægelſe eller, ſom jeg antog, af Brede imod mig dirrende Stemme: „Da De, Hr. Lange, er ſaa meget bekjendt med min Mands Forhold, kunde De maaſke give mig Oplysning om, hvem det Men- neſke er, ſom har indgivet min ellers ſaa umistænkſomme, brave Mand en ſaadan Mistanke til ſin Kone, at han, der er Ærligheden og Hæderligheden ſelv, kunde nedlade ſig til at belure mig iaftes, thi at det var Lind, ſom ſlog paa Væggen, maa jeg desværre anſe ſom hævet over en- hver Tvivl, da jeg ellers ikke kan forſtaa hans uſædvanlige Udeblivelſe.“

„Fruen har meget rigtig gjættet den ſande Aarſag til hans Fjernelſe fra Hus og Hjem,“ ſvarede jeg i al Rolighed, „ligeſom ogſaa, at jeg er ſaa heldig at kunne ſige Dem, hvem det var, der be- vægede min Ven til iaftes at overvære Deres Samtale med Deres Logerende, uden at De vidſte Noget deraf. Da Lind kom hjem igaar Middags,“ vedblev jeg, da Fruen ikke lod til at ville afbryde mig, ſaa ivrigt, antager jeg, hun læng- tes efter den forønſkede Oplysning, „gik han ad Kjøkkentrappen op i Pulterkam- meret for at finde en gammel Avis, ſom han netop ſkulde benytte, og ret ſom han ſtod og ragede op i Bunken, fortalte han mig, kom De, min Frue, ind med et Stykke Æblekage til Deres Fætter paa hans Værelſe, og bad ham om at gjemme Tallerkenen under Hovedpuden paa hans Seng, for at Pigen ikke ſkulde finde den, og lovede ved Afſkeden ſelv at hente den, naar min Ven var gaaet i Klubben.“

Derſom Fruen pludſelig havde faaet et Kar Vand over Hovedet, kunde hun ikke have ſyntes mere forbloffet, nej, dette Ord er ikke det rette, jeg bør ſige tilintetgjort. Hendes Mod ſyntes i Øje- blikket borte, og hun ſkammede ſig aaben- bart før mig, hvilket hun ogſaa kunde have god Grund til. Med den Haand, hvis Albu hun ſtøttede paa Bordet, holdt hun ſig for ſine Øjne og ſad en Stund ſom i dybe Betragtninger.

„Jeg har ganſke viſt været uhyre let- ſindig,“ indrømmede hun endelig, „men ſlet er jeg visſelig ikke og er mig heller ingen anden Brøde bevidſt. Da min Mand har ſagt Dem Alt,“ vedblev hun efter ny Overvejelſe, „maa han viſt ogſaa have fortalt Dem, hvor urolig og æng- ſtelig jeg var for hans Tilſtand, og at jeg i Beſtemthed afviſte den Nars Kur- mageri.“

„Min Ven har naturligvis fortalt mig Alt, men da Fruen før ſatte hans Hæder- lighed i Forbindelſe med hans ſaakaldte Lureri, ſaa bør jeg dog for hans Skyld forſikre Dem om, at han ikke var gaaet til Stævnemødet, derſom De havde ſagt ham, at De havde ſendt den ominøſe Æblekage ind til Deres Logerende, da han ved Middagsbordet gav Dem god Lejlighed dertil.“

Denne Bemærkning ſlog Fruen aldeles af Marken, hun blev blodrød og ſyntes ude af Stand til at ſvare et Ord. Da jeg bemærkede dette, tog jeg atter ſelv tilorde: „Jeg vil imidlertid bede Fruen om at tillade mig at meddele Dem Aar- ſagen til mit Komme her iaften, ſom De kan tro, jeg helſt vilde have været for- ſkaanet for, ligeſaa meget for ſelve Sa- gens Skyld, ſom fordi jeg meget godt ved, at Fruen betragter mig med en vis Uvilje.“

„Jeg antager, at denne Følelſe er gjen- ſidig,“ ſvarede Fruen med Bitterhed; „men ſig mig førſt: hvorfor kom min Mand ikke ſelv til mig? Uenigheder mel- lem Ægtefolk afgjøres hurtigſt og bedſt, naar de ſelv tales ved derom.“

„Mit Ærinde vil bedſt ſige Fruen, hvorfor Deres Mand ikke ſelv vil komme, thi han har anmodet mig om at bringe denne Ring til Fruen, idet jeg til Gjen- gjæld ſkal udbede mig hans Ring tilbage og den Medaillon med hans Billede i, ſom De ſelv bedſt kjender.“

„Men, min Gud,“ udbrød Fruen, til- ſyneladende mere harmfuld end bedrøvet, „hvad gaar der dog af min ellers ſaa kjærlige Mand! Hvor gruſomt, hvor uretfærdigt! Havde De ikke hadet mig, Hr. Lange, vilde De aldrig have over- bragt mig ſligt et Budſkab, der, ſom De maatte vide, baade ſmertede og krænkede mig paa det Dybeſte.“

„Det kan være,“ ſvarede jeg uden i mindſte Maade at lade mig forſtyrre af hendes flammende Blik, „at Fruen en Gang faar bedre Tanker om mig og mit formentlige Had til Dem, men i ethvert Tilfælde ſkal jeg blot nøjagtig udrette Hr. Linds Ærinde. For Øjeblikket vil De altſaa tillade mig, at holde mig til det, hvorfor jeg er kommen, for at dette for os Begge lige pinlige Møde ſnareſt muligt kan blive endt. Da min Ven i overordentlig høj Grad fætter Pris paa at faa de to forønſkede Gjenſtande, Rin- gen og Medaillonen, bemyndigede han mig til at ſige Dem, at han ikke alene vilde gjengjælde Deres Imødekommen med at ſkjænke Dem Alt, hvad der findes i hans Hus, endog lige til hans Gang- klæder, men at jeg endog medbringer 2000 Rd., ſom jeg ved Modtagelſen af hine Ting ſtraks ſkal udbetale Dem.“

„Men,„ uddrød Fruen, da hun endelig var bleven Herre over ſin Overraſkelſe, „hvad betyder alt dette? Vil min Mand da ſkilles ved mig?“

„Dette har han benægtet for mig,“ var mit Svar.

„Men hvad ſkal jeg ſaa med de mange Penge, ſom jeg aldeles mangler For- ſtand paa at bruge, ſaavelſom Bohavet; jeg forſtaar ikke et Ord af det Hele.“

„Fruen vil altſaa ikke udlevere de for- ønſkede Gjenſtande eller modtage de 2000 Rd.?“ ſpurgte jeg høfligt.

„Nej, ikke for Alverdens Rigdomme ſkiller jeg mig af med dem, medmindre Lind ſelv kommer og forlanger dem af mig. Hans Ring beholder jeg derimod, alene fordi jeg er overbeviſt om en Gang at kunne ſætte den paa hans Finger igjen.“

„Jeg har endnu 200 Daler, ſom jeg desuden ſkulde tilbyde Fruen.“

„Hvad ſkal jeg have dem for?“ ſpurgte hun næſten ſtudſt.

„Denne Sum vil rigelig kunne dække Huslejen og Pigens Løn, naar de Tider komme, thi Lind mente, at det paalaa ham at betale disse Penge.“

„Men, Hr. Lange, De ſagde jo før, at min Mand ikke vilde ſkilles fra mig, ligeſaa lidt ſom jeg fra ham, hvorfor be- ſtrider han ſaa ikke disse Udgifter, naar Tiden kommer?“

„Fordi, min Frue,“ ſvarede jeg med al den Alvor, jeg kunde lægge i mine Ord, „Deres brave Mand vil søge at finde Trøſt for ſin dybe Hjerteſorg ved Rejſer i Udlandet, ſom maaſke kunne trække ſig langt længere ud, end han i Øjeblikket tænker paa.“

Nu ſyntes det, ſom om Fruen førſt indſaa den ſørgelige Stilling, hvori hun havde bragt ſig og ſin Mand ved ſin egen Letſindighed; hun ſkjulte ſit Anſigt i ſine Hænder, og da hun atter tog dem bort, var det klart, at hun havde grædt, men ſnart kom hendes Mod tilbage igjen.

„Hr. Lange,“ ſpurgte hun, „hvor er min Mand at træffe i dette Øjeblik?“

„Jeg ved det ikke,“ var mit Svar.

„De lyver.“

„Vil Fruen have de 200 Daler eller ikke?“ ſagde jeg rolig; men nu indſaa hun ſtraks den ſtore Fornærmelſe, hun havde tilføjet mig.

„Kjære, gode Hr. Lange,“ udbrød hun, idet hun braſt i en Strøm af Taarer og idet hun krampagtigt greb min Arm, ja endog bøjede ſin Pande ned imod den, „tilgiv mig, tilgiv mig, jeg er ſaa ulyk- kelig, kan De tro; jeg ved ikke ſelv, hvad jeg ſiger.“

„Ja, Frue,“ ſvarede jeg bevæget, „De er visſelig meget ulykkelig, endog langt ulykkeligere end De ſelv i Øjeblikket kan overſe.“

(Fortſ.)

BANK-AFDELING.

Ed. McCormick, Præſ. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kasſ. — W. A. Wilson Asſiſt. Kasſ.

Citizens National Bank,
Grundkapital: $50,000.
ST. PAUL, NEBRASKA

En almindelig Banksforretning udföres.
Rente betales paa deponerede Summer.

— Direktører: —
T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR.
A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,
DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres.
Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Beksler udstedes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.
Notary Public tilstede i Banken.

C. C. Schlytern, Præs. — Jno. G. Schlytern, Ass. Kas.

BANK OF DANNEBROG
— Dannebrog, Nebraska. —

Udfører almindelig Bankforretning.
Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkasserring, hvilket besørges mod rimelig Vederlag.
Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.

Korrespondenter:
American Exchange National Bank NEW YORK N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLIC tilstede i Banken.

St. Paul Nationalbank.
— Efterfølger til —
Howard County Bank,
St. Paul, Nebraska.
Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Beksler udstedes paa alle Europas ledende Byer, Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank
St. Paul, Nebraska
Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer.
Sælger Beksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjøholm
DRUGGIST OG APOTHEKER,
— Forhandler af —
Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.
CIGARER AF BEDSTE KVALITET.
Lægerecepter udfyldes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.
M. Sjøholm, Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter
OG JERNBANEBILLETTER
— Sælges paa Hjemstand eller for kontant Betaling. —
Grundejendom sælges og byttes
Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til Salg. Penge udlaanes i Farme mod 7½ pCt Rente betalbar aarligt, og uden nogen anden Udgift end „Recording of Mortgage“ og „Abstract“.
Ansögning kan gjøres ved Fred. Olsen, Nysted, eller
Henry Malmgren, St. Paul, Neb.

DR. N. ROSENBERG,
41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,
er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 30 Aar, og er den eneste Skandinaviske Læge i Amerika, som har gjort Behandling og Kur af kroniske og private Sygdomme til specielt Fag, og er i Stand til at tale og brevveksle med norske og danske Patienter paa deres egen Sprog.
Dueelig Behandling, Udrødelig Tavshed, Den yderste Omsorg, Nutidens bedste og kraftigste Mediciner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.
Kroniske Sygdomme, saasom Rheumatisme og Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia eller daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Sukommelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Sindsstemning, urent Blod, Skrofler eller Kjertelsyge, Rosen, Ringorme, Udslet, kort alle kroniske Sygdomme, behandles med stort Held.
Kvindesygdomme af ethvert Slags, saasom almindelig Svækkelse, Nervevaghed, Underlivsvordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Ungsmerier og hvilkensomhelst Sygdom eiendommelig for Kvinder, behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.
Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Udsvævelser, saasom Slappelse, Tab af Manddom og Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, uskikket til Forretning, unaturlige Udtømmelser, Nyre- og Blære-Sygdomme, Svag Ryg, smertefuld Urinladning, behandles hurtigt, og i dybeste Tavshed ved ikke og ufeilbarlige Midler, uisendte af andre herværende Læger. Undgaa averterende Kvaksalvere med deres Pamphleter og Skrifter, som kun er Bedrageri og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Mediciner sendes overalt med stor Omsorg og i dybeste Hemmelighed.
Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beskrivelse af Menneskekjønsorganet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kroniske Sygdomme, deres Foredyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.
Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.
Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med fuld Tillid og Fortrolighed, da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve addresseres
Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street. Chicago, Ill.